
tilki
Kitap

UZAYIN SONU
Yade Çelebi

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Okan Akyüz
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Yusuf Efe Civlez

1. Basım, İstanbul, Ekim 2026
ISBN: 978-625-3600-24-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UZAYIN SONU

Yade Çelebi

TEŞEKKÜR

Merhaba, ben Yade…

Henüz on bir yaşındayım ve Uzayın Sonu benim ilk kitabım. Bu cümleyi yazarken bile ne kadar heyecanlandığımı tahmin edebilirsiniz.

Bu kitabı yazarken en büyük dileğim, onu okuyan yaşıtlarımın kalbine küçük de olsa bir cesaret kıvılcımı bırakmaktı. Hayallerimizin peşinden gitmek için büyümeyi beklemek zorunda olmadığımızı; sevgiyle desteklendiğimizde, emek verdiğimizde ve gereken cesareti gösterdiğimizde çocuk yaşta da güzel işler başarabileceğimizi göstermek istedim.

Uzayın Sonu bir anda ortaya çıkmadı. Merakla başlayan, sorularla büyüyen ve sabırla tamamlanan bir yolculuğun ürünü oldu. Bu yolculukta yanımda olan herkese teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle, anaokulundan beri öğrencisi olmaktan mutluluk duyduğum TED Afyon Kolejine; okulumuzdaki sevgi ikliminin oluşmasına büyük katkı sağlayan Koordinatörümüz Azime Tanrıverdi'ye; bana kitapları sevdiren ve daha çok okumam için beni özendiren Türkçe Öğretmenim A. Beril Özpınar'a; sorularımla ve sorunlarımla bıkmadan, bir anne şefkatiyle ilgilenen Rehber Öğretmenim Nazmiye Düzer'e; bilim ve uzaya duyduğum merakı besleyen Fen Bilimleri Öğretmenim Adile Emel'e ve eğitim hayatım boyunca üzerimde emeği bulunan bütün öğretmenlerime yürekten teşekkür ediyorum.

Ve elbette aileme…

Kitap yazma fikrimi paylaştığım ilk andan itibaren beni cesaretlendiren, kitabın her aşamasında yanımda olan ve fikirleriyle yolumu aydınlatan babama; sevgisi, sabrı ve emeğiyle beni büyüten, hayatıma yön veren anneme sonsuz teşekkür ederim.

Bu kitap benim ilk büyük hayalimdi. Eğer bugün onu elinizde tutabiliyorsanız, demek ki hayaller emek, cesaret ve sevgiyle gerçeğe dönüşebiliyor.

İyi ki yanımdasınız.

Yade

1. BÖLÜM
Yarım Kalan Cümle

Birisi size çok önemli bir şey söylemek üzereyken aniden işi çıksa ne yapardınız?

Mesela yanınıza gelip, "Sana kimsenin bilmediği bir sır vereceğim," dese... Sonra tam sırrı açıklayacağı anda telefonu çalsa ve koşarak gitse...

Ben olsam o gece uyuyamazdım.

Yastığımın bir tarafını soğutur, öbür tarafını ısıtır, sağa döner, sola döner ve durmadan aynı şeyi düşünürdüm:

Acaba ne söyleyecekti?

İşte uzayın sonunu görememek de benim için böyle bir şeydi. Sanki evren, milyarlarca yıldır çok önemli bir cümle kuruyor ama cümlenin son kelimesini kimse duyamıyordu.

Her şey, on bir yaşıma girmeme iki ay kala kafama takılan bir soruyla başladı:

"Acaba uzayın sonunda ne var?"

Sorunun nereden geldiğini bugün bile tam olarak bilmiyorum.

Belki odamın tavanındaki karanlıkta parlayan yıldızlardan birinden düşmüştü. Belki televizyonda gördüğüm bir roketin arkasına takılıp zihnime kadar uçmuştu. Belki de o soru zaten hep içimdeydi ve doğru zamanı bekliyordu.

O gece pencerenin önünde durmuş, gökyüzüne bakıyordum.

Afyonkarahisar'ın evleri karanlıkta küçük kutular gibi görünüyordu. Bazı pencerelerde ışık vardı. Gökyüzündeyse sayamayacağım kadar çok yıldız parlıyordu.

Elimi cama dayadım.

"Gökyüzü nerede bitiyor?" diye fısıldadım.

Camdaki yansımam da bana aynı soruyu soruyormuş gibi baktı. Önce uzayın sonunda kocaman bir duvar olduğunu düşündüm.

Belki duvarın üzerinde, "BURADAN SONRASI YOKTUR" yazıyordu. Sonra duvarın arkasında ne olduğunu merak ettim. Eğer arkasında bir şey varsa duvar nasıl son olabilirdi?

Hiçbir şey yoksa, hiçlik nasıl bir şeydi? Siyah mıydı? Sessiz miydi? Yoksa «hiçlik» dediğimiz şey bile bir tür şey miydi?

Bir soruya cevap ararken beş yeni soru bulmuştum. Annem odanın kapısını araladı.

"Lidya, hâlâ uyumadın mı?" "Anne, uzayın sonunda ne var?"

Annem önce bana, sonra pencereye baktı. "Bu saatte mi geldi bu soru aklına?" "Soruların gelme saati mi var?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yatağımı göstererek, "Şimdi uyku saati," dedi. "Belki cevabını rüyanda bulursun."

Yatağa girdim ama cevabı rüyama bırakmak istemiyordum. Ben gerçek cevabı istiyordum.

O gece karar vermedim. Henüz değil.

Ama uzay, zihnimin kapısını bir kez çalmıştı. Ve ben o kapıyı bir daha hiç kapatmayacaktım.

2. BÖLÜM

Kahvaltı Sofrasındaki Büyük Karar

Ertesi sabah saat dokuz gibi uyandım. Tuvalete gittim, ellerimi ve yüzümü yıkadım, sonra burnuma gelen güzel kokunun peşinden mutfağa koştum.

Masada en sevdiğim şeyler vardı: sosis, meyve suyu, çikolatalı ekmek, peynir, ceviz ve bal.

Sandalyeme oturur oturmaz çatalımı sosise uzattım. Tam yiyecekken yine bir soru geldi:

Acaba uzayda bunları yiyebilir miyim?

Gözümün önünde sosislerin, cevizlerin ve peynirlerin uzay aracının içinde uçuştuğunu canlandırdım. Bir ceviz babamın kulağına giriyor, bal kavanozdan çıkıp sarı bir top gibi tavana yükseliyor, ben de ağzımı açmış peşlerinden yüzüyordum.

"Eyvah," dedim.